

μένει χρονίζοντα βρύει.
 τούς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ.
 δι' αἵματ' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφού
 τίτας φόνος πέπηγεν οὐ διαρρύδαν.
 διαλγῆς ἄτα διαφέρει τὸν αἵ-
 τιον παναρκέτας νόσου.

58. Ad vocem μένει notatur in marg. Voss. "In MS. non extat hæc vox. Auratus legit μένος." χρονίζον τεύχη Ald. χρονίζον τ' εὐχῆ Turn. κρονίζον τ' ἄχη Rob. ἄχη ex conjectura Sophiani. μένει pro verbo accipit Pauwius, qui βρύειν legit. Sed hanc ultimam vocem non agnoscere videtur vetustior ex Scholiastis, qui sic interpretatur: ἡ δὲ τῆς δικῆς ῥοπή τούς μὲν ἐπισκοπεῖ ταχέως καὶ ἀμύνεται· ἄλλως δὲ ἐν ἀμφιβόλῳ ἔα τὴν τιμωρίαν, οὐκ ἀθρόως αὐτούς ἀμυνομένη, ὥστε τούς ἠδίκημένους ὑπ' αὐτῶν λυπεῖσθαι· ἄλλους δὲ σκότος καλύπτει, ὡς μηδ' ὄρασθαι ὑπ' αὐτῆς. Alius vero interpretatur βρύει, ἀνθεῖ. Quod dedi, voluerunt Eichstadtus et Hermannus.

59. Quæ post hunc versum sequuntur, in antistrophica rededit Hermannus in Comm. de Metr. Pind. I. iv. Sed quum conatus ejus mihi nequaquam satisfecerint; neque quæ Butlerus extudit omnino probare potuerim, malui toti huic carminis parti epodicam

suam formam relinquere, quam violenta mutatione torquere. Vestigia certe antistrophæ manent, quæ metricorum solertiam exercere possint.

60. Sic Porsonus. δι' αἵμά τ' Turn. ἐκποθέν Ald. Rob. Turn. δι' αἵμά γ' P. Pearson. δι' αἵμ' ἐκποθέν δ' Hermann.

61. τὶ τὰς Ald. et πεπηγμένου διαρρύδαν cum Guelph. πέπηγ', οὐ διαρρύδαν Hermann.

62. ἄτη edd. Dein διασπαράσσει παναρκέτας νόσου βρύειν. Ald. Turn. nisi quod hic παναρκέτας. Hermannus scribit διαλγῆς δ' ἄτα διαφέρει, διασπαράσσει τὸν αἷτιον παναρκέτας νόσου. Idem rectissime ejecit vocem βρύειν, quæ quidem, una cum versiculo, τούς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ, ab Heathio, Musgravio, Porsono uncinulis incluso, e superioribus male repetita est. Vocem διαφέρει Scholiasta explicat per διασπαράσσει, quod in contextum inde traductum fuisse observavit Stephanus.